

[Anne Grete Holmsgård]

Lige da statsministeren begyndte sin redegørelse og de første fem minutter, troede jeg egentlig, at det handlede om, at statsministeren var ked af, han ikke selv var kommet på denne gode idé, og at han derfor nærmest ville fortælle folketingsmedlemmet, at det ikke kunne lade sig gøre, fordi han ikke var kommet på den. Men så fandt jeg ud af, at han slet ikke mente, det var nogen god idé, men det gik ikke rigtig op for mig, hvorfor det ikke var nogen god idé. Det argument, at bare tingene har lidt med miljø eller naturbevarelse at gøre, skal de ind under miljøministeriet, er i virkeligheden et temmelig dårligt argument, for der er jo ikke nogen, der har foreslået alt muligt andet; man har f.eks. ikke foreslået arbejdsministeriet lagt ind under miljøministeriet, fordi også det har noget med miljø at gøre, og ej heller har man foreslået kirkeministeriet lagt ind under miljøministeriet, selv om det vel også på et eller andet sted har noget med det at gøre. Det eneste, de radikale i al beskedenhed har foreslået, er, at noget, der udelukkende har med miljø at gøre, flyttes ind under miljøministeriet, og det synes jeg egentlig er temmelig indlysende og temmelig logisk.

Men så havde statsministeren et andet argument, og det var, at miljøministeriet jo kunne gå hen og blive et mammutministerium. Det lyder selvfølgelig også voldsomt, tænkte jeg. Nu er det jo ikke så stort i forvejen, så jeg skyndte mig at slå op i finansloven for at se, hvor mange der egentlig var ansat i vildtforvaltningen, for det må vel være den tunge del af det. I 1985 er der, så vidt jeg kan se, 79,9 heltidsansatte, og det lyder selvfølgelig voldsomt i forhold til de måske 800.000 offentligt ansatte, der er i dette land, så tanken om at få alle disse mennesker flyttet over må virkelig virke som en trussel. Jeg ved ikke, om det er det, ministeren mener med et mammutministerium, eller hvad det egentlig er.

Det kan selvfølgelig også være, at problemet i virkeligheden er, at landbrugsministeren ville være forfærdelig ked af få beskåret sin magt. Det har han jo lagt vældig megen vægt på til andre tider, men det er jo heller ikke noget sagligt argument, og det tror jeg da heller ikke at statsministeren vil mene. Jeg tror sagtens, at landbrugsministeren kunne have gavn af at bruge lidt mere tid på resten af de områder, der så ville blive tilbage til

ham; det tror jeg afgjort ikke ville skade sagen.

Så jeg synes, at statsministeren skulle komme herop og argumentere lidt grundigere for, hvorfor det ikke er hensigtsmæssigt at lægge jagtloven og vildtadministrationen ind under miljøministeriet. Ellers får vi bare en af de dumme gentagelser af det, vi kender fra Københavns borgerrepræsentation, hvor dette med hensigtsmæssighed altid bliver et eller andet politisk slagsmål. På det punkt troede jeg egentlig at statsministeren var lidt mere fiks på fingrene og også havde lidt mere stil.

Steffensen (KrF):

Kristeligt folkeparti kan i denne sag helt henholde sig til statsministerens principielle betragtninger omkring dette forslag. (*Munterhed*).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg er jo i den situation, at jeg kan takke en række ordførere, nemlig ordførerne for socialdemokratiet, VS og SF – for nu ikke altid at tage dem i den gængse rækkefølge – men derimod ikke statsministeren. Det er jeg selvfølgelig ked af, men det må vi så se på, når vi arbejder videre med spørgsmålet.

Statsministeren kommer med en række grundlovsmæssige betragtninger og siger; at det er et regeringsanliggende, og statsministeren nævner, at vi har haft de diskussioner tidligere i forbindelse med flygtninge og teknologinævn, og det er også rigtigt. Jeg synes bare, at statsministeren sådan set mangler at svare på det, som vi også har skrevet i bemærkningerne til forslaget, nemlig at vi er opmærksom på, at ressortfordelingen mellem ministerierne ifølge grundloven henhører under statsministeren, men at vi i øvrigt mener, at det er vigtigt, at vi også inddrager hele spørgsmålet om administrationen i miljødebatten.

Når vi synes, det er ret vigtigt også i forbindelse med en borgerlig regering, så er det faktisk, fordi den borgerlige regering har sagt, at det var temmelig vigtigt, at vi moderniserede den offentlige sektor. Den borgerlige regering erkender altså også, at det faktisk er nødvendigt med nogle ændrede fordelinger i den offentlige sektor, hvis man skal løse det moderne samfunds opgaver, og her har